

Послеписник

*В този свят мирът повтаря
всичко,
което войната му диктува,
докато мирът сънува,
докато човекът
в него спи...*

*(Румен Леонидов, стих
"Братя", 1988 г.)*

Знае се, че казаното от поетите и философите се сбъдва (осо-

Последната лоша вест

бено ако идва от "къщата на съновиденията"). Поетът обаче не винаги знае колко лоши вестии носи едновременно. Знаеше ли Румен Леонидов, че след единайсет години, когато е написал тези стихове, именно те ще онаследят в съзнанието на един от читателите му през 90-те години новата му книга с избрани "Класически парчета"? Днес тази вест най-отчетливо разчитам. През 80-те вестта за несвободата режеше душите ни, оповестена от "сиамския близък на

свободата". И в 90-те, в "Трети утопии", "демокрацията срещу свободата" се открояваше сред войната "на всички срещу всички". А днес уплътняваме израза "На война като на война". Това е общественофункционалната причина да се преподбира и преподрежда поезията на един автор, както е сторил Живко Желев това с поезията на Румен Леонидов. Самото издание се оповестява преди всичко като културен факт: средствата от

продажбата се предоставят за издаването на сп. "Български месечник", но за читателя е по-важно, че там ще протръбят други вестители. И те ще донесат лоши вестии, защото само жизнестроителят може да долови жизнеността.

Така че заглавието "Класически парчета" може да звучи хитово, даже словесногазово, но Живко Желев го въвежда като "парчета

На страница 4

ПОСЛЕПИСНИК

Последната лоша вест

От страница 1

живот, останали след нас", хвърлени с последни сили от поета "право върху онова, което е останало от нас".

На есхатологичен празник ни кани тази стихосбирка - от първото стихотворение "Не може празникът без мене да започне" до последното "Ако Лазар". Едвин Сугарев заяви в една своя рецензия, че стихосбирката "Край на митологи-

ята" (1997) е краят на весталството на Румен Леонидов, но в историческото времето зикрай може да бъде заявяван и заявяван, защото усещането за него все повече се нагнетява. Сигурният белег за това е, че най-човешкото избухва в нечовешко (и обратно) - на това поетът дава своите определения-видения. Страхът (човешката страховитост) е трайната характеристика на загуба-

та на същностното у човека. Тази поезия отключва първичния страх, който превръща човека в "един събуден продавач на нищо". Тук "нищото" ни се представя във философския смисъл на Хайдегеровото "нищо", а поетическото му разгръщане е като болезнен коментар на казаното от философа: "Наличното ни битие значи: вместеност в нищото."

Не ще реактуализирам критически тази поезия - тя е

достатъчно позната на читателя. Румен Леонидов е изпълнил нечовешкия си поетически дълг. Той е посочил края - "без многоточие" - на човешкия устрем към безсмъртие, сиреч, края на човека.

СВЕТЛАНА СТОЙЧЕВА

Румен Леонидов. Класически парчета. Избрано. Подбор и подредба: Живко Желев; худ. дизайн: Иван Шишков. Изд. група „Кауза“. С., 1999. 80 с.